

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Tractatvs De Sacramentis Et Censvris

Hurtado, Gaspar

Moretus, 1633

Dispvtatio XII. De sigillo Confessionis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-94788](#)

quando ex concessione licentia non timetur graue documentum aliorum, verbi gratia, facilitas in peccando, sive similis licentia obtainenda, quia si id timeatur, negari potest; imo & debet, quia potius est prospiciendum communitati, quam particulari persona: & etiam tenetur ad eam negandam, quando prudenter timeret, concessionem esse futuram occasionem subdito peccandi.

Conuenient Secundo, quando ex negatione licentiae non timetur prudenter damnum aliquod graue, aut minoritas graui fructus subditi, non teneri superiorum, licentiam concedere, quamvis subditi refugiat illi confiteri ob verecundiam, aut ob timorem amittendi bonam opinionem apud illum, aut ob aliam difficultatem, quasi intrinsecam & annexam confessioni superiori facienda, quia ad id nec tenetur ex iustitia, nec ex fidilitate sui officij. Imo quando nullum damnum prudenter timeret, magis expedier licentiam negare: quia tunc negatio maxime congruit fini resurrectionis,

quia tunc, vt supponimus, absque aliquo damno subditi proderit ad cautionem in futurum.

Quia vero de facto regulariter ex negatione licentiae peritae plus periculi potest prudenter timeri, quam ex concessione illius, ideo quando superior non habet in particulari iustas alias rationes ad illam negandam, conuenientius erit illam concedere, vt aduertunt Suarez disp. 30. sect. 4. & Suarez.
Egidius

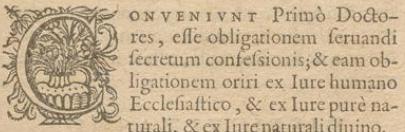
Obseruandum tamen est, Confessarium licentiam pro subdito petentem, ita cautè teneri procedere, vt superior nequeat personam coniucere; alias Confessarius fractio erit aut sigilli Sacramentalis, si id ex confessione non sit, aut secreti naturalis, si nouit extra confessionem: nec superior poterit interrogare quis sit pro quo licentia petitur, nec alias circumstantias per quas posuit in notitiam subditi denire, quia id esset ad fractionem sigilli, vel secreti naturalis prouocare & inducere.

DISPUTATIO XIII.

De sigillo confessionis.

DIFFICULTAS I.

Quo Iure sit obligatio seruandi secretum confessionis.

ONVENTIVNT Primò Doctores, esse obligationem seruandi secretum confessionis, & eam obligationem oriri ex Iure humano Ecclesiastico, & ex Iure purè naturali, & ex Iure naturali diuino. Et in primis oritur ex humano Ecclesiastico lato in can. *Sacerdos*, de Pœnitentia, d. 6. & in cap. *Omnis vir inique sexus*, de Pœnitentiis & remissionibus. Secundò oritur ex Iure purè naturali virtutis iustitiae, quia ex virtute iustitiae tenemur famam proximi propiscere. Tertiò oritur ex Iure naturali diuino virtutis religionis, quia ex virtute religionis tenemur ad seruandum secretum confessionis ob reuerentiam ipsi debitam, ne fiat odiosa: quod Ius dicitur naturale, quia supposita institutione Sacramenti confessionis, oritur ex natura virtutis religionis; & dicitur diuinum, quia oritur ex virtute religionis, non absolute, sed supposita diuina institutione confessionis à Christo facta.

Conuenient Secundò Doctores, obligationem seruandi secretum confessionis esse tantam, vt in nullo casu, saltem extra confessionem, in iure pœnitente licitum sit illud reuelare, vt constaret ex perpetua Ecclesie traditione, & vt ex dicendis constabit: & ob id obligatio hæc per antonomasiam dicitur *sigillum*, quia sub hac maxima obligatione contentum & clausum est secretum confessionis, tamquam sub sigillo.

Est tamen difficultas, Vnde oriatur, quod obligatio seruandi secretum confessionis sit tanta, vt in omni casu sit seruandum.

Circa quam conuenient Primò Doctores, tantam obligationem non oriri sufficienter ex dicto Iure purè naturali iustitiae, quo tenemur famam

proximi propiscere, quia ex eo Iure non obligamus in omni casu adhuc extra confessionem ad seruandum proximo secretum, & ad eius famam propisciendum; quia absque iniustitia contra proximum potest reuelari secretum, quando reuelatio est necessaria ad vitandum maximum aliquod damnum a bipli proximo iniuste inferendum.

Conuenient Secundò communiter Doctores, tantam obligationem non oriri tantum ex dicto Iure Ecclesiastico, quia licet ex eo, dum fuit & perseverat, sufficienter oriatur, quia ex Iure præcipitur secretum confessionis in omni casu, & fermi ab habente potestatem ad id præcipiendum, & ex sufficienter causa, ne scilicet odiosa fiat confessio pœnitentibus, quod eff malum maximum omnium quæ oriri possunt ex non seruando secretum illius; nihilominus, quia à principio institutionis Sacramenti confessionis semper fuit dicta strictissima obligatio, & semper erit, & non semper fuit dictum Ius Ecclesiasticum, & poterit cessare si Pontifex illud abrogare velit, ideo dicendum est esse aliud Ius, ex quo semper fuerit & futura sit dicta obligatio.

Est ergo punctum difficultatis, Quod sit hoc Ius, ex quo semper orta fuit sufficienter & oriunda est dicta obligatio, an scilicet ex dicto illo Iure naturali diuino religionis, an ex aliquo diuino positivo Christi.

Vasquez quæst. 93. art. 4. dub. 1. Valentia q. 8. Vasquez. puncto 1. Henriquez lib. 6. cap. 19. Egidius disp. 6. Valentia. dub. 2. Reginaldus lib. 3. cap. 1. & Turrianus dis. Henrig. put. 33. dub. 1. docent, dictam obligationem Egidius. ex Iure naturali diuino, sed ex quodam Iure diuino positivo superaddito à Christo institutioni Sacramenti confessionis, quo Christus intuitu reuerentia confessionis instituit præcepit in omni casu seruari secretum confessionis, quia ex Iure naturali diuino religionis non sit obligatio seruandi secretum confessionis, nisi quando ad id ex iustitia tenemur, quia tantum tunc irrogatur iniuria,

Q. 2. seu

seu irreuerentia confessioni reuelando secretum illius, quando pœnitens habet Ius iustitia, ut sibi seruetur, non verò quando non habet Ius; sed aliquando non tenemur ex iustitia, vt nuper dicebamus; ergo aliquando non tenemur ex dicto Iure naturali diuino religionis, ac proinde admittendum videtur illud aliud Ius posituum diuinum, quo à Christo præceptum sit seruari secretum confessionis in omni casu.

S. Thomas.
Sotus.
Suarez.
Filiarius.

S. Thomas verò in 4. distinct. 21. quæst. 3. art. 1. quæstjunc. 1. Sotus dist. 18. quæst. 4. art. 5. Suarez disputatione 33. fect. 1. Filiarius tract. 7. c. 11. & communiter Doctores docent, dictam strictissimam obligationem, qua semper fuit & erit, sufficienter oriiri ex dicto Iure naturali diuino religionis, ac proinde non esse admittendum illud aliud Ius posituum diuinum, quod tantum singitur ab aduersariis, ut sit, ex quo sufficienter oriatur dicta strictissima obligatio.

Quòd autem dicta obligatio sufficienter oriatur ex eo Iure naturali diuino religionis (quod semper fuit & erit) declaratur, quia supposita institutione diuina confessionis, ipsi confessioni fit iniuria, seu irreuerentia, si peccatum in ea auditum aliquando, quamvis in grauiuscasu, reueletur, quia ea reuelatione confessio fiet ita molestia & odioſa pœnitentibus, ut ab aliquo modo retrahantur, & ad eam non satis lecūre accedant; id autem est malum adeo perniciosum Reipublicæ Christianæ, ut ratio ipsa dicat esse necessariò vitandum, & est ita perniciōsum, ut sit magis quam mors ipsa, & quam quodcumque aliud danum temporale, adhuc destruções totius patriæ: ergo ratio dicat, quòd reuelatio non fiat, quamvis sit necessaria ad vitandam mortem iniustam Confessarij, & destructionem totius patriæ, quamvis inferendam ab ipso pœnitente, in quibus casibus non esset obligatio ex iustitia seruandi illi secretum; ergo obseruatio secreti faci, seu secreti confessionis in omni casu, etiam in eo in quo alia pœnitens sit indignus ut ipsi seruetur secretum, & non habeat Ius iustitia ad id, necessaria est in reuerentiam confessionis in tantum bonum Ecclesia institutæ, quia illius fratio est malum maius omni alio temporali, etiam destructione totius patriæ, ac proinde fratio illius est necessariò vitanda non minùs, imò magis, quam destruccióne patriæ.

Fratio ergo sigilli faci, seu sacramentalis, non tantum est peccatum iniustitiae contra virtutem iustitiae, quod potest aliquando esse tantum veniale, sed etiam est peccatum sacrilegij contra virtutem religionis, quod semper est mortale, quamvis tantum reueletur veniale: nihilominus quamvis semper & in omni casu sit sacrilegij, quia semper est iniuriosa confessioni, & contra reuerentiam illius, non tamen semper est iniustitiae, tunc videlicet quando considerata ratione naturali, & coniunctu humano, pœnitens non habet Ius iustitiae ut sibi seruetur secretum, vt contingit quando est in proposito inferendi graue aliquod damnum, & non vult ab eo proposito defister, & ideo tunc fratio sigilli, quamvis sit peccatum sacrilegij, non tamen iniustitiae.

DIFFICULTAS II.

Ex qua confessione oriatur obligatio sigilli.

C Onueniunt Doctores, ex confessione Sacra mentali, & ex ea sola oriiri obligationem sigilli. Ita Henriquez lib. 6. cap. 19. Suarez disp. 33. ^{Barri} lect. 2. & Egidius disp. 9. num. 4. illa autem est Suarez confessione Sacramentalis, quæ fit Confessario, tam ^{Egidius} subiiciendo clauibus.

Prior pars, nempe obligationem sigilli oriiri ex confessione Sacramentali, est manifesta, quia ex reuelatione ipsius fit odioſa, quo homines ab eastrahentur, quod in omni casu vitandum est: & oriitur ex confessione Sacramentali, quamvis non perueniat ad absolutionem (in quo Doctores communiter conueniunt), siue non perueniat ex voluntate, siue ex impotentiā tam Sacerdotis quam pœnitentis, alias confessio fieret odioſa, quod ob hanc rationem etiam est verum, quamvis pœnitenti negata sit absolutio ob defectum ipsius pœnitentis.

Posterior pars, nempe obligationem sigilli ex sola confessione Sacramentali oriiri, est manifesta, quia ex nullius alijs reuelatione, nisi confessionis Sacramentalis ipsi confessioni fit supradicta iniuria, & potest tantum malum oriiri. Vnde obligatio sigilli non oriitur ex manifestatione peccati, quæ non subiicitur clauibus saltem ex intentione pœnitentis, quamvis ipse dicat se illud manifestare sub sigillo confessionis, & non alter, quia ex eo quod id dicat, manifestatio seu confessio peccati non fit Sacramentalis, adhuc intentionaliter, vt patet.

DIFFICULTAS III.

Qui teneantur sigillo confessionis.

I N primis conueniunt Doctores, Confessarium teneri sigillo confessionis, quia ipse est qui reuelatione peccati sibi confessi propriissime irrogat iniuriam confessioni Sacramentali.

Secundò conueniunt Doctores contra Caietanum, etiam interpretem, medio quo fit confessio Sacramentalis, teneri sigillo confessionis, quia quamvis interpres non se teneat ex parte Confessarij cui fit confessio, sed potius ex parte pœnitentis, quia pœnitens medio ipso interprete confiteatur Confessario, & subiicit suam confessionem illi, nihilominus cognoscit peccatum pœnitentis ex confessione inchoatiæ Sacramentali, quia etiam ut directa ad ipsum interpretem est inchoatiæ Sacramentalis, quia medio ipso & per ipsum fit & dirigitur ad Confessarium, & subiicitur clauibus, ac proinde reuelando peccatum irrogat iniuriam confessioni inchoatiæ Sacramentali, ex qua illud cognovit.

Tertiò, qui casu vel consilio audiuit peccatum confitentis Sacramentaliter, tenetur sigillo confessionis, quia id scivit ex confessione Sacramentali ut Sacramentali, quia id scivit ex confessione directa ad Confessarium. Qui vero ex voluntate pœnitentis absque necessitate audiuit peccatum in confessione Confessario facta, non tenetur sigillo confessionis (sed tantum secreto naturali iusti-

justitiae) quia non scivit illud ex confessione Sacramentali ut Sacramentali, quia tantum scivit illud ex confessione quatenus ad ipsum directa, quia ut sic non est Sacramentalis. Ille etiam qui singens se Confessarium audiuit confessionem, teneatur sigillo confessionis, quia scivit peccatum ex confessione intentionaliter Sacramentali, id est facta ex intentione perficiendi Sacramentum.

Quarto, laicus, cui causa deuotionis aut humilitatis facta est confessio, non tenetur sigillo confessionis, sed tantum secreto naturali iustitiae, ut contra Adrianum in 4. quæst. ultima, & contra Naunarrum c. 8. num. 7. docent S. Thomas in 4. d. 21. quæst. 3. art. 1. quæstiunc. 3. Suarez disp. 3. sect. 2. Vasquez quæst. 93. art. 4. dub. 2. & communiter Doctores, quia ille non cognovit peccatum ex confessione Sacramentali adhuc intentionaliter, quia non fuit facta vero iudicis, nec existimato. Admissimus, nec existimato, quia si pœnitentem confiteatur laico, existimans eum posse in absentia Sacerdotis absoluere, tunc laicus tenetur sigillo confessionis (non minus quam qui se fixit Confessarium) quia tunc cognovit peccatum ex confessione intentionaliter Sacramentali.

Adrianus. Quinto, circa eum cui Confessarius reuelauit peccatum confessum, Adrianus & Naunarus docent teneri sigillo confessionis, quia mediata cognovit peccatum ex confessione Sacramentali.

Medina. Medina Cod. de Confessione, quæst. De his qui confessionem celare tenentur, docet, illum non teneri sigillo confessionis, quia id non cognovit ex confessione ipsa.

Vasquez. Vasquez vero docet, & optimè, eum, cui absque licentia pœnitentis facta est reuelatio, teneri sigillo confessionis; quia tunc cognitione peccati tantum habet ortum ex confessione Sacramentali, quia pœnitentis id tantum dixit in confessione Sacramentali. Eum vero cui facta est reuelatio peccati ex licentia pœnitentis, non teneri sigillo confessionis, sed tantum secreto naturali iustitiae, quia iste non cognovit peccatum ex confessione Sacramentali, adhuc remoto & mediate, sed tantum ex narratione non Sacramentali, quia pœnitentis concedens licentiam ad reuelandum peccatum ait, sive expresa sive implicite, *Hoc peccatum, quod feci, & tibi confessum sum, me fecisse reuelat.* Et idem ob eamdem rationem dicendum est de superiori, à quo Confessarius ex licentia pœnitentis petit facultatem pro peccato reuelando pœnitentis, non teneri sigillo confessionis, quia scilicet tunc superior non accipit notitiam peccati ex confessione Sacramentali, sed ex narratione non Sacramentali pœnitentis, teneri tamen strictissimo secreto naturali iustitiae, cum ei sit dictum causa honestissima boni spiritualis pœnitentis.

Sexto conuenient Doctores, eum, cui aliquis extra confessionem suum peccatum dedit, sub onere quod illud seruet sub sigillo confessionis, non teneri ex eo sigillo, sed tantum secreto naturali iustitiae, quia id non cognoscitur ex confessione, & obligatio sub sigillo tantum oritur ex confessione, & non ex pacto; ipse autem qui extra confessionem exigit sigillum confessionis, nullam irrogat iniuriam confessioni, ut contra Paludanum in 4. dist. 21. quæst. 3. art. 1. con. 3. aduentur Adrianus & Vasquez.

Observandum est, omnes, quos diximus teneri

sigillo confessionis, teneri in omni casu; reliquos vero, qui eo non tenentur, sed tantum secreto naturali iustitiae, non teneri in omni casu.

DIFFICULTAS IV.

Cuius rei secretum sit seruandum sub sigillo confessionis.

Conuenient Primo Doctores, Confessarium sub sigillo confessionis teneri ad celandum peccatum mortale adhuc in communi, & ad celanda peccata venialia in particulari, ita ut si Confessarius dicat, aut aliter significet, pœnitentem fecisse aut confessum fuisse peccatum mortale, quamvis illud non explicet in particulari; et si dicatur, aut aliter significat fecisse aut confessum fuisse peccatum, v.g. mendacij, sit contra sigillum confessionis, quia verè reuelat occultum ex confessione Sacramentali notum: non vero si dicat pœnitentem fecisse aut confessum fuisse peccata venialia non addendo plura, quia tunc non reuelat occultum, quia manifestum est, eum qui confiteretur & absolvitur, fecisse & confiteri ad minus venialia. Addidimus, non addendo plura, quia qui dicit aut aliter significat pœnitentem fecisse aut confessum fuisse plura venialia, reuelat quod est occultum, quia occultum est pœnitentem plura venialia fecisse.

Est quoque contra sigillum, *reuelatur* Vasquez q. 93. art. 4. dub. 3. & Egidius disp. 9. n. 16. *Egidius.* Confessarium infamare ciuitatem alicuius generis peccati, quod ex sola confessione notum, quando ipsi ciues, in particulari etiam pœnitentis, aliquo modo afficiuntur infamia illa, quod facile continetur, quando ciuitas non est ampla, & pœnitentes iunt aliquo modo suspeeti, quia tunc ex reuelatione illa evenit pœnitentibus aliquis infamia, ob quod confessio fit illis odiosa, & ab ea retrahuntur.

Conuenient Secundo Doctores, Confessarium sub sigillo confessionis teneri ad celandas omnes circumstantias peccatorum, etiam peccata sociorum & complices, quia earum reuelatione fit confessio pœnitenti odiosa: quod etiam est *volum*, vt aduerterit Suarez disp. 34. sect. 3. quamvis pœnitens inutiliter & culpabiliter reuelat circumstantias, v.g. socios & complices, si id reueleret, existimat id esse necessarium aut expediens ad explicationem sui peccati, quia etiam tunc reuelatione illarum confessio fit odiosa. Et ob eamdem rationem, vt aduerterit Egidius, etiam est contra sigillum, reuelare defectus naturales pœnitentis, quando ab ipso dicuntur in confessione ut conducentes ad explicationem sui peccati: non vero quando à pœnitente narrantur incidenter, & non tamquam conducentes ad id. Et etiam ut contra Henriquez & contra Valentium supponit Egidius num. 12. est contra sigillum reuelare defectus pœnitentis, qui ex confessione conjiciuntur, quamvis alias sint indicium bona & timorata conscientiae, ut esse iuris publicum, quia etiam corrum reuelatione confessio fit pœnitentibus odiosa, & ab ea retrahuntur.

Est tamen difficultas, An Confessarius sub sigillo confessionis teneatur ad celandum peccatum nondum patratum quoad effectum, ut proprium occidendi aliquem, aut prodendi Rem publicam: procedit autem quando dictum peccatum & proprium etiam perferatur tempore confessionis, quia

quando iam cessauit, aut tempore confessionis cef-
sat, ex nullo capite excusat Confessarius ab obli-
gatione sigilli.

Alexand.
Adrianus.
Silvester.
Angelus.

Circa difficultatem ergo Alexander 4. part.
quaest. 19. memb. 2. art. 2. Adrianus in 4. quaest. vlt.
de Confessione, Silvester v. *Confessio* 3. quaest. 5.
& Angelus v. *Confessio* ultimo, num. 7. docent, tunc
Confessarius non teneri (nisi quando dictum
propositum est in pœnitenti, qui anteā commis-
te ipsa & in effectu simile peccatum ei, quod est in
proposito, & illud etiam confitetur) quia confessio
dicti propositi perseverantis non est Sacramen-
talis, utpote incepta absolutioni, quia nullus potest à
proposito peccandi per seuerante absolvi. Addide-
runt vero, nisi quando pœnitens anteā commis-
te in effectu simile peccatum, & illud etiam confitetur,
quia tunc propositum illud, ob connexionem cum
eo peccato anteā commisso, cuius etiam fit con-
fessio, etiam clauditur sub sigillo confessionis, sicut
peccatum ipsum in effectu commissum & con-
fessum, quod est aptum absolutioni.

Richardus.
Durandus.
Henriq.
Ægidius.

Richardus vero in 4. d. 21. art. 4. q. 2. art. 2. Du-
randus quaest. 4. Henriquez lib. 6. cap. 19. Ægidius
dub. 1. & communiter Doctores absolute docent,
teneri, quamvis dictum propositum non præsup-
ponat commissum simile peccatum ei, quod est in
proposito, & merito: quia confessio dicti propo-
siti, quamvis incepit absolutionem ob sui perseveran-
tiæ, est verè Sacramentalis, quia perseverantia di-
cti propositi, seu propositum perseverans, per con-
fessionem subiectur clauibus, non vt materia ab-
solutionis, sed vt impedimentum ad absolu-
tionem; quia cognitione impedimenti non minus per-
tinet ad Confessarium vt non absolvat, quam cog-
nitio peccati vt ab eo absolvat.

Quod si propositum illud non subiectatur clau-
ibus, animo videlicet manifestandi statum pro-
pria conscientia, eum subiecto clauibus Con-
fessarij vt de eo iudicet, sed alio animo, nempe vel
inducendi Confessarium ad simile peccatum, vel
irridendi iudicio confessionis, aut alio modo (qui
ex modo confitendi coniisci poterit) non clauditur
sub sigillo confessionis.

Ita tan- en Confessarius teneret sub sigillo con-
fessionis ad celandum quodlibet ex dictis, vt non
solum sit contra sigillum illa verbis, sed etiam nu-
tibus & q[ui]odlibet alio signo insinuare, vt aduertunt
communiter Doctores, & constat ex cap. *Omnis
viriusque sexus*, quia etiam eorum insinuatione,
quamvis non directe intenta, redditur confessio
pœnitentibus molesta & odiosa, & ab ea retrah-
hantur.

DIFFICULTAS V.

Vtrum Confessarius possit peccatum in con-
fessione auditum reuelare, quando ipse
nequit aliter peccatum suum in confes-
sione explicare.

Difficultas hæc tantum habet locum, quando
Confessarius confiteri tenetur, & nequit nisi
ei qui ex confessione ipsius Confessarij facile con-
iiciebat peccatum pœnitentis.

Sotus in 4. d. 18. q. 4. art. 5. & P. S. v. *Confessor*,
docent, in dicto caſu Confessarium possit pecca-
tum in confessione auditum reuelare, quia præ-

ceptum integratatis confessionis fortius obligat
quam præceptum sigilli confessionis, quia illud
est in utilitatem pœnitentis, illud vero in reveren-
tiæ iudicij confessionis, quæ est maioris momen-
ti quam utilitas pœnitentis.

Nauarrus vero cap. 8. num. 6. Vasquez dub. 4. *Nauar-*
Ægidius num. 21. & communiter Doctores *Doctores* *Velut*,
cent, Confessarium adhuc in dicto caſu non posse *Egi-*
peccatum in confessione auditum reuelare, & me-
rito: quia maioris momenti est obseruatio sigilli
confessionis, & in maiorem reverentiam iudicij
confessionis cedit, quam integratitas confessionis,
& idem confessio dimidiari seu mutilari potest ob
grauem aliquod damnum, & ob nullum potest rum-
pi sigillum confessionis, quia institutio integrata-
tis cedit bono pœnitentis, ne ipsi confessio fiat
odiosa, sigillum vero nullius bono cedit.

DIFFICULTAS VI.

Vtrum Confessarius possit ex licentia pœ-
nitentis reuelare peccatum in confessio-
ne auditum.

Onueniunt Doctores contra Altisiodoren-
sem, Confessarium non posse absque fractio-
ne sigilli reuelare peccatum in confessione auditum,
si pœnitens non concedat licentiam expre-
sam ad id, quamvis Confessarius firmissime pra-
sumat reuelationem fore pœnitentiam grata, quia
reuelatione facta, absque expressâ licentia pœni-
tentis, fieret pœnitentia confessio odiosa, quia pœni-
tentis posset timere ne Confessarius aliquando ex
falla præsumptione reueleret peccata.

Est tamen difficultas, An Confessarius id pos-
sit, quando pœnitens concedit expressam licen-
tiam.

Alexander 4. part. q. 19. memb. 2. art. 2. Scotus *Alani*
in 4. d. 21. quaest. 2. Durandus quaest. 4. Maior q. 3. *Scotus*
Gabriel art. 3. dub. 6. & Angelus v. *Confessio*, vlt.
num. 5. partem negativam tuentur, Primo, quia
reuelare peccatum, est contra Ius naturale diuinum;
ergo fieri nequit, quamvis pœnitens id ex-
presse concedat, quia ipse nequit in eo difpenſare,
cum ad hoc non sufficiat quod dictum Ius cedar
in fauorem ipsius pœnitentis, quia quamvis ce-
dat, nihilominus latum est intuitu reverentiae con-
fessionis Sacramentalis; sicut etiam quamvis ex-
emptio Clericorum cedar in fauorem particula-
rium, nequit Clericus à iudice seculari iudicari
adhuc ex licentia ipsius Clerici, quia haec exemplio
facta fuit intuitu honoris status Clericalis. Secun-
do, quia Confessarius eo ipso quod reuelat pecca-
tum in confessione auditum, quamvis ex licentia
expressâ pœnitentis, mentitur, quia peccatum illud
audiuit & scit vt Deus, & non reuelat vt Deus sed
vt homo; ergo nequit adhuc ex licentia expressâ
pœnitentis reuelare peccatum. Vnde iuxta opinio-
nem hanc, vt Confessarius capiat confilium super
confessis, quando ex confilio coniendum est
peccatum pœnitentis, necessarium est quod pœni-
tentis extra confessionem referat Confessario pec-
catum reuelandum.

3. Thomas vero in 4. dist. 21. quaest. 3. art. 2. Ri-
chardus art. 4. quaest. 1. Suarez disputatione 33. sect. 5. *Richardus*
Vasquez quaest. 93. art. 4. dub. 5. *Ægidius* disp. 9.
num. 22. Adamus Tanner disp. 6. q. 9. num. 125. *Suarez*
& communiter Doctores partem affirmatiūm *Vasquez*
tradidunt, *Ægidius* *Ad Tann.*

tradunt, & meritò: quia obligatio sigilli confessionis primariò & per se est in fauorem pœnitentis; in reuerentiam autem confessionis non nisi secundariò & ratione pœnitentis, ita ut non aliter obligatio illa si religionis in reuerentiam confessionis, nisi ut pœnitent non fiat odiosa; ergo eo ipso quod pœnitent vult & expresè concedit licentiam ut peccatum ipsius reueletur, cessat obligatio sigilli, quia tunc reuelatione non fit confessio pœnitenti odiosa: quod non est in Iure naturali diuino dispensare, sed auferre circumstantiam necessarium ut illud obligeat, nempe reuelationem fieri contra voluntatem pœnitentis, quia ratione sui tantum obligat in gratiam personæ pœnitentis, ac proinde quando reuelatio non fit contra voluntatem pœnitentis, non est contra ius illud, sicut etiam iuramentum promissione accedens tantum obligat quando promissarius non cedit promissione, quia illud tantum obligat in gratiam promissarij; in quo hoc iuramentum & sigillum confessionis differt ab exemptione Clericorum: quia haec per se non tantum est in fauorem particularium, attendo ad personas eorum, sed etiam in honorem status Clericalis, attendo ad dignitatem Clericalem, ob quod Clericus particularis nequit cedere dictæ exemptioni. Ex quo constat ad primam rationem aduersariorum.

Et ad secundam negamus, Confessarium mentiri, quamvis peccatum quod scivit ut Deus, id est ut gerens vicem Dei, reueleret ut homo, & absque licentia pœnitentis, sicut non mentitur, qui gerens vicem Christi confessavit, & postea ait, ego confessavi; mentitum autem, si diceret, ego audiui peccatum ut homo primarius non gerens vicem Dei.

Obligandum est, ut contra Vasquez aduertit Suarez disp. 34. scđt. 3. non esse contra sigillum confessionis, ex licentia expressa pœnitentis reuelare peccatum complices absque complices licentia, quia sigillum tantum obligat in fauorem pœnitentis, ut confessio non fiat ipsi odiosa, ne ab ea retrahatur: ex reuelatione autem complices ex licentia pœnitentis facta, nulli alii adhuc complices fit odiosa confessio ut ab ea retrahatur, unde si alias non fiat iniuria complici, ut potest contingere, poterit eius peccatum ex licentia pœnitentis reuelari.

DIFFICULTAS VII.

Vtrum Confessarius, qui audiuit peccatum pœnitentis in confessione posset dicere, si illud in confessione ab eo pœnitente audiuisse.

Supponimus Primo, quod quando peccatum pœnitentis in confessione auditum non est publicum, non possit à Confessario affirmari ei qui ignorat peccatum illud pœnitentis, se illud ab eo pœnitente audiuisse, quia tunc vtendo notitia confessionis, detegit peccatum secretum pœnitentis, significando falso indirecte pœnitentem illud commisisse.

Supponimus Secundo, quod licet peccatum sit alias publicum & notum, si tamen, quia Confessarius affirmat se illud in confessione audiuisse ab eo pœnitente, peccatum fit magis certum, nequeat Confessarius id affirmare absque fractione sigilli

confessionis, quia tunc ea affirmatione, quamvis non iniusta seu injuriosa pœnitenti, confessio fit pœnitenti odiosa, ut ab ea retrahatur, quia ea affirmatio ex confessione ortam habens ex se displaceat pœnitenti.

His ergo suppositis, difficultas est, An, quando peccatum pœnitentis est ita publicum & notum, ut dicta affirmatione Confessarij non fiat magis certum, neque fiat notum ignorantis, ut peccata fornicationis sic in communis notissimæ metrictis, tunc possit à Confessario affirmari se illud in confessione ab eo pœnitente audiuisse.

Medina Cod. de Confessione, quest. De his Medina, quia à Confessario celans sunt, partem affirmatiuam tuerit, quia tunc Confessarius ea affirmatione nec infamiat pœnitentem, nec detegit peccatum illius, ut patet, sed tantum detegit actum confessionis, qui est pœnitenti laudabilis, quo confessio non fit odiosa.

Sotus verò in 4.d. 18. quest. 4. art. 5. Vasquez Sotus, quest. 93. art. 4. dub. 5. Egidius disp. 9. num. 12. Vasquez, & communiter Doctores partem negatiuam tradunt, & meritò: quia quamvis tunc affirmatio auditionis peccati in confessione non fit contra iustitiam, ob publicitatem & notorietatem peccati, est tamen significatio falso indirecte ipsius peccati audit in confessione, quæ ex suo obiecto est displaceiens pœnitenti, & retractua à confessione Sacramentali, quamvis sit significatio peccati ut subiectu laudabili confessionis.

Addimus, dictam affirmationem non esse contra sigillum strictè sumptum, quia non est detectio peccati strictè sumpta, nec quoad substantiam, nec quoad maiorem certitudinem; esse tamen contra sigillum latè sumptum, quia est contra obligacionem religionis tacendi, & non dicendi peccata confessi, quod ex se sit displaceiens pœnitenti, quæ aliquo modo dici potest sigillum, iuxta ea quæ dicemus Difficultate XI.

DIFFICULTAS VIII.

Vtrum Confessarius posset peccatum pœnitentis, alias extra confessionem notum, reuelare, non significando se audiuisse illud in confessione.

Non desunt qui partem negatiuam tuerantur, quia pœnitens ex ea reuelatione, si ipsi fiat nota, & ignoret Confessarium aliunde nosse peccatum, suscipiatur fregile sigillum, quo pœnitens retrahetur à confessione.

S. Thomas verò in 4.dist. 21. quest. 3. art. 4. Vasquez dub. 7. & communiter Doctores, partem affirmatiuam tradunt, & meritò: quia tunc non reuelatur peccatum ex notitia habita in confessione, sed aliunde habita. Quod codem modo est verum, siue Confessarius illud aliunde nouerit ante confessionem, siue post confessionem. Vnde si Confessarius potest aliunde pœnitentem denunciare, aut contra eum testificari, etiam poterit, quamvis peccatum nouerit in confessione.

In dicta tamen affirmatione seu narratione cauendum est, ne certius narretur peccatum, nec cum aliis circumstantiis ratione auditio confessionis, quam erat notum extra confessionem, alias manifeste fieri contra sigillum; & ne pœnitens suscipiatur.

suspiciari possit Confessarium uti notitia confessionis; alias etiam fiet contra sigillum, quia tunc ita reuelatur peccatum, vt pœnitens retrahatur a confessione; & ne narretur contra obligationem secreti pure naturalis; alias fiet iniustitia pœnitenti.

DIFFICULTAS IX.

Vtrum peccatum in confessione tantum notum reuelari possit, ob correctionem pœnitentis.

Certissimum est, peccatum pœnitentis in confessione tantum notum, non posse alteri reuelari adhuc ob correctionem pœnitentis, quia directè est contra sigillum confessionis, cuius observatione est maioris momenti, quam pœnitentis correctionis.

Est tamen difficultas Primò, An Confessarius ob peccatum tantum in confessione notum, possit pœnitentem corriger, cum ab officio, quo male fungitur amouendo, vel aliter, quamvis alij suspicuntur aut suspicari possint sic corrigi ob aliquod peccatum.

Circa quam difficultatem communiter Doctores, etiam Gabriel, partem negatiuam tradunt, quia id est insinuare peccatum aliquod mortale pœnitentis, saltem in communi, quod est contra sigillum confessionis, prius obseruatio est maioris momenti, quam adhibere remedium pœnitenti, & consequenter etiam tunc seruare sigillum, non militat contra charitatem proximi.

Et ob eandem rationem, ut optimè Vasquez & Egidius, negari nequit pœnitenti suffragium, ob peccatum aliquod in confessione tantum notum, quamvis ob illud iudicetur indignus, quando alij suspicantur aut suspicari possint pœnitenti negari suffragium ob aliquod peccatum mortale, quia tunc negatione suffragij insinuat peccatum mortale pœnitentis, saltem in communi, quod est contra sigillum confessionis, & est peius quam eligere indignum: ex duobus autem malis occurribus eligi potest & eligendum est minus malum.

Secundò est difficultas, An pœnitens possit remoueri ab officio, aut negari ei suffragium, aut aliud circa eum fieri, quando ipse solus coniicit aut coniiceret potest id fieri ob peccatum confessum.

S. Thomas in 4.d.21. q.3. art.1. quæstunc. 1. ad 3. Scotus quæst. 2. art. 3. Vasquez dub. 8. & plures alij partem affirmatiuam tenuerunt, quia tunc nullo modo reuelatur peccatum, quia ipse solus pœnitens id coniicit.

Sancius vero lib. 3. de Matrimonio, disput. 16. Armilla v. *Confesso* u. 7. Bañez 2. 2. quæst. 3. art. 8. Egidius dñp. 9. num. 67. Fillius tract. 7. cap. 11. quæst. 7. & plures alij partem negatiuam tradunt, & merito: quia Confessarius ita tenetur sigillo sacro confessionis, ut nequeat peccatum in confessione tantum notum alij dicere, non solum alij à pœnitente, quamvis viderint peccatum a pœnitente committi, sed nec illud obijcere ipsi pœnitenti; in casu autem dicto removere pœnitentem ab officio, aut ipsi negare suffragium, aut aliud circa ipsum efficere, quando ipse coniicit aut coniiceret potest id fieri ob peccatum confessum, est ipsi insinuare, imò est quodammodo obijcere & exprobrare peccatum confessum, quo confessio ita fiet ei molesta & odiosa, ut ob id retrahi possit ab

ipsa; ergo id est contra obligationem sigilli faci confessionis.

Ad primum ergo aduersariorum respondemus, quod quamvis tunc non reueletur peccatum reuelatione strictè sumpta, qua efficimur certiores alij nos ignoti, reuelatur tamen reuelatione latè sumpta pro locutione seu dictione, qua dicimus peccatum alij etiam scienti, adhuc ipsi pœnitenti; vtraque autem reuelatio etiam latè sumpta est illicita & contra reverentiam confessionis, quia vtralibet confessio fit pœnitenti molesta & odiosa, quia quilibet ex suo obiecto est pœnitenti disciplicens, ac proinde vtraque est contra sigillum confessionis, prior contra sigillum strictè sumptum, & posterior contra sigillum latè sumptum, nempe contra obligationem nulli, adhuc ipsi pœnitenti, dicendi peccatum tantum in confessione notum.

Nihilominus Confessarius uti potest notia confessionis, quando nullus nec pœnitens potest in dictam suspicionem deuenire, quia nullo modo frangitur sigillum, quia tunc nulli dicitur nec insinuat peccatum confessum. Excipimus Superiores Religionum, qui scientia confessionis latentus uti possunt ad exteriorem gubernationem, quia eis prohibitum est à Clemente VIII. in Motu proprio, quem pro casibus reservatis edidit anno M. D. XCIV.

DIFFICULTAS X.

Vtrum Confessarius pro tuenda vita possit aliquo modo reuelare peccatum pœnitentis in confessione tantum notum.

Conueniunt Doctores, peccatum in confessione tantum notum nullo modo esse reuelandum, nec pro vitanda propria morte, nec pro viranda destructione totius patriæ. Quod indicatur in can. *Sacerdos*, de Pœnitentia dist. 6. dum dicitur, peccata confessa pro nullo scandalô (id est pro nullo malo publico vitando) alieni recitanda esse: & in cap. *Omni viruſque ſexu*, de Pœnitentiis & remissionibus, dum dicitur: *Cauet omniu[m] (id est in omni caſu) ne verbo aut alio signo aliquatenus prodat peccatorum*. Ratio huius doctrinae est, quia obseruatio sigilli, seu seceri facti confessionis, est tanè momenti in Ecclesia Christiana, ut fideles ad confessionem securè accedant, & ab ea non retrahantur, ut ratio ipsa dicit, in omni caſu esse omnino seruandum, etiam quando fractio illius sit necessaria ad vitandam propriam mortem, imò & deſtructiōnem totius patriæ, quia ex fractione illius confessio fit molesta & odiosa fidelibus, & ab ea retrahentur, quod est malum multò maioris ponderis, quam mors Confessarij, imò & quam deſtructio totius patriæ; ergo.

Ex quo deducimus, Confessarium non posse aliquid dicere nec efficere, quamvis necessarium sit ad vitandam propriam mortem, adhuc à pœnitente inferendam, ex quo coniicit possit pœnitentem mortaliter peccasse, aut aliquod peccatum in particulari, licet tantum veniale, commissile; nec posse (ut contra Scotum, Gabrielem, Henriquez & Egidium aduentur Richardus, Sotus & Nanarrus) aliquid dicere aut efficere, quo indicet seu influet, pœnitentem confessum fuisse aliquod mortale, quam-

Vasquez.
Egidius.

S. Thomas.
Scotus.
Vasquez.

Sancius.
Armilla.
Bañez.
Egidius.
Fillius.

Mel
Vasquez
Sotus
Nanarrus

quamvis solum in communi, aut veniale aliquod in particulari, ut contingat, quando Confessarius, post auditam confessionem pœnitentis conspirans cum aliis sociis in mortem Confessarij, fugit, scientibus sociis fuggam Confessarij, & pœnitentem fuisse illius confessum, quia tunc fugâ illâ insinuat confitio illius peccati (quamvis tantum insinuetur ipsi pœnitenti & sociis qui illud iam sciebant) quod est indirecte & in obliquo significare & insinuare peccatum confessum, & quodammodo detergere seu reuelare peccatum, non reuelatione & detectione stricte sumpta, sed latè sumpta pro insinuacione peccati alicui scienti facta, ac proinde contra sigillum confessionis non stricte sed latè sumptum, eo modo quo Difficultate VII. diximus, affirmationem confessionis peccati, scienti factam, esse contra sigillum confessionis latè sumptum, quia haec affirmatio est contra obligationem religionis non affirmandi, & illa insinuatio contra obligationem religionis non insinuandi peccatum confessum.

DIFFICULTAS XI.

Vtrum Confessarius possit extra confessionem cum pœnitente loqui de peccatis confessis.

Supponimus, post confessionem completam, non posse Confessarium contra voluntatem pœnitentis cum eo loqui de peccatis confessis: quia licet ex locutione non infametur pœnitens, ut pater, afficit tamen pudore & rubore, quo confessio fit ipsi molesta & odiosa, quod est maximum malum, & necessario vitandum: posse tamen cum eo loqui de illis ex licentia expressa illius, ut pater, sed non ex licentia præsumpta, quia posset pœnitens timere Confessarium aliquando falsè præsumenter licentiam ipsi locuturum de peccatis confessis, & eum rubore affecturum: & post Confessarium loqui cum pœnitente (quamvis renuente, imò & debere, si commodè possit) quando commisit defectum in confessione, ex quo obligatur ad monendum illum, quia tunc non loquitur illi extra confessionem, sed in confessione, eam perficiendo, supplendo defectum illius.

Hoc ergo supposito, difficultas est (& potius de nomine, quam de re) an loqui cum pœnitente extra confessionem, contra voluntatem illius, quando non est necessarium ad supplendum aliquid defectum (quod est illicitum, & peccatum sacrilegij contra reverentiam confessionis) sit contra sigillum confessionis.

Medina. Cod. de Confessione, quæst. De his quæ à Confessario celanda sunt, & Vasquez dubio. negant. Sotus verò in 4. dist. 18. q. 4. art. 6. & Victoria in Summa num. 185. affirmant.

Nos tamen existimamus, dictam locutionem non esse contra sigillum strictè sumptum, quia non est apertio secreti strictè sumptum, cum fiat ipsi pœnitentem scienti peccata, de quibus Confessarius loquitur, tamen contra sigillum latè sumptum, quia est contra obligationem nulli dicendi peccata in confessione tantum nota, quæ dici potest sigillum seu obligatio seruandi secretum, id est nulli dicendi.

Addimus tamen, eum, qui sic peccat contra sigil-

lum, non esse puniendum pœna imposta reuelantibus confessionem, quia tunc non reuelat confessionem reuelatione absolutè & strictè sumpta, sed tantum latè sumpta, qua non est punienda pœna imposta his qui absolutè & simpliciter dicuntur reuelare.

DIFFICULTAS XII.

Vtrum sit contra sigillum confessionis, dicere, Non absoluvi pœnitentem, verbi gratia Petrum.

Conueniunt Primò Doctores, Confessarium, Caietanus negat, quia possunt esse plures causa honestat, ob quas pœnitens absque eius defectu non absoluatur.

Sotus verò in 4. dist. 18. quæst. 2. art. 5. Sotus disput. 33. sct. 6. Vasquez dubio 10. Aegidius Vasquez. num. 14. & communiter Doctores affirmant, & Aegidius merito: quia quamvis sint variae causa honestat, ob quas pœnitens possit absque defectu ipsius non absoluvi, ex eo tamen dicto Confessarij, quando non declarat causa honestat ob quam non fuit absolutus, nequit non generari suspicium quod forsitan non fuit absolutus, vel defectu dicti positionis, vel quia habuit casum aliquem referuantur, quod est contra sigillum, quia id est modo quodam confuso aut dubio insinuare prauum datum pœnitentis.

Imò id ita est contra sigillum, ut ob illud Confessarius dignus fiat pena imposta violatoribus signili (quamvis nonnulli oppositum dicant) quia in cap. *Omnis vir in signo sexus*, postquam dicitur, *caveat omnia ne aliquo modo prodat pœnitentem*, apponitur pœna, in casu autem dicto Confessarius aliquo modo prodit pœnitentem.

DIFFICULTAS XIII.

Vtrum Confessarius sub iuramento interrogatus de peccato in confessione tantum noto, possit illud negare.

Conueniunt Primò Doctores, Confessarium, quamvis sub iuramento & à iudice interrogatum, an sciat pœnitentem commisit peccatum, quod verè Confessarius tantum ex confessione nouit, non posse illud manifestare, quia qui non interrogatur iuridicè, potest non manifestare id de quo interrogatur; Confessarius autem non interrogatur iuridicè de eo quod tantum ex confessione nouit, & cùm posset non manifestare illud, tenetur ad non manifestandum; alias franget signum confessionis.

Conueniunt Secundò contra Gabrielem in 4. Gabriel. d. 2. art. 3. dub. 1. Confessarium tunc posse negare se illud scire, quia dum aliud non exprimitur, ea interrogatio tantum intelligitur de auditione & nouitia habita extra confessionem: & ob hanc rationem id potest absoluvi negare, quamvis non addat restrictionem illam mentalem, *ut tibi dicam*, nec aliam, quia etiam absq; ea restrictione negotio est vera; quod ob eam rationem etiam est verum, i.e. Confessarius interrogetur à iudice, siue à priuata persona. Imò ob eandem rationem, ut contra Durandū aduertunt Paludanus, Sotus, & Vasquez vbi Paludan. Sotus. Vasquez. infra, id potest Confessarius propria sponte dicere, quam-

quamvis non interrogetur, quia scilicet ea dictio seu affirmatio communiter intelligitur de auditione & notitia habita extra confessionem.

Addimus, Confessarium interrogatum non tantum posse licet negare, sed etiam teneri ad id, quando (ut aliquando contingit) ex silentio generatur in aliis ius pœnitentiæ peccati pœnitentia.

Est tamen difficultas, Quomodo se debeat gerere Confessarius, quando interrogatur, an audierit vel nouerit in confessione, pœnitentem fecisse peccatum illud.

*Sotus.
Paludan.*

*Medina.
Vasquez.
Suarez.
Ægidius.*

Sotus in 4. dist. 18. quæst. 4. art. 5. & Paludanus distinct. 21. quæst. 3. docent, Confessarium tunc non posse negare, quod menetur, quod numquam licet; & cum id non possit affirmare, dicunt, consultissimum esse illi obiurgare interrogantem, quamvis iudicem, quia id interroget.

Medina vero Cod. de Confessione, quæst. de Confessione celanda, Vasquez quæst. 93. art. 4. dub. 12. Suarez disput. 33. fect. 6. Ægidius disp. 9. num. 25. & communiter Doctores docent, tunc Confessarium posse negare, addendo mentaliter, seu interiori, ut tibi dicam, vel quid simile; & merito: quia ex una parte Confessarius potest salua veritate negare, addendo mentaliter, ut tibi dicam, vel quid simile; & ex altera parte est iusta & rationabilis causa ad sic negandum, quamvis interrogans ea negatione decipiat, cum illicitè interroget; ergo potest licet negare, addendo dictam restrictionem mentalem: & si potest, etiam tenetur, quando ex silentio in aliis generatur suspicio, quod pœnitens peccatum illud commiserit.

DIFFICULTAS XIV.

• *Vtrum Confessarius frangens sigillum confessionis, incurrat ipso facto pœnam aliquam.*

In can. *Sacerdos*, de Pœnitentia dist. 6. Confessario frangenti sigillum confessionis imponitur pœna depositionis, & coactionis ad perpetuam & ignominiosam peregrinationem; & in cap. *Omnis etiisque sexus*, de Pœnitentia & remissionibus, confirmatur dicta pœna depositionis, & additur pœna perpetuae reclusionis in aliquo Monasterio, unde pœna illa perpetuae & ignominiosæ peregrinationis commutata est in pœnam perpetuae reclusionis: neutra tamen pœna, depositionis videlicet & perpetuae reclusionis, incurritur ipso facto ante sententiam Iudicis, ut aduertunt Suarez disp. 33. fect. 8. & Ægidius disp. 9. num. 70. quia nullo fundamento constat aliquam ex eis ipso facto incurri.

Aliis vero personis distinctis à Confessario,

quas etiam sigillo confessionis teneri diximus, non sunt imposita dictæ pœnæ, ut ex dictis lumen constat, nec eis sunt puniendi, sed minoribus, quia in fractione sigilli non ita grauiter peccant ac Confessarius, quamvis multò gravioribus, quam si solùm frangerent secretum purè naturale iustitia.

Est tamen difficultas, An Confessarius frangens sigillum confessionis, incurrat irregularitatem.

Maiolus lib. 5. de Irregularitate cap. 19. secutus *Malibententiam Speculatoris*, affirmat, quia irregularitas includitur in depositione imposta in dictis lumenibus; imò addit, laicum, qui sine necessitate confessionem secretam audiuimus, fieri irregularem, si eam reuelerit.

Suarez vero & Fillius tract. 7. cap. 9. quæst. 8. *Suarez*, negant, & merito: quia hac irregularitas non deducitur ex dictis lumenibus, quia depositio in ipsis imposta non incurritur ipso facto, nec aliunde deducitur.

Quomodo vero probandum sit iuridice enī fractionis sigilli, ad lumen peritos attiner, de quo videri potest Diaz in Præctica cap. 109. Sil. *Diaz* uester v. *Confessio* 3. quæst. 9. Suarez vbi suprà, & *Reginaldus* lib. 3. cap. 5. num. 68.

DIFFICULTAS XV.

Vtrum pœnitens ex sigillo confessionis tenetur ad celandos defectus Confessarij in confessione commissos.

Conueniunt Doctores, pœnitentem teneri ad celandos defectus Confessarij in confessione commissos, ut imprudentem pœnitentiam, consilium minus sanum, & alios defectus, quia falso ad id tenetur ex secreto naturali iustitia.

Est tamen difficultas, An etiam ad id teneatur ex sigillo sacro confessionis.

Nauatus in can. *Sacerdos*, de Pœnitentia, dist. 6. Non num. 115. partem affirmatiuam indicat, quia quod Confessarius in confessione dicit, spectare videatur ad forum confessionis, & Dei.

Suarez vero disp. 33. fect. 4. Vasquez quæst. 93. *Suarez* art. 4. dub. 13. Ægidius disp. 9. num. 37. & communiter Doctores partem negatiuam tradunt, & merito: quia pœnitens non nouit defectus illos ex confessione Sacramentali, qua Confessarius illos subiecerit clauibus; ergo detegendo illos, quamvis iniuriam irroget Confessario, non tamen confessionis.

Vnde dicti defectus, quamvis in confessione facti, non pertinent ad forum confessionis Sacramentalis, quia non fuerunt ei subiecti.

